

— Знамъ, каза по Италиенскы гостинникътъ; какво б-бычате.

Съгледачитѣ заповѣдахъ да имъ донесе нѣколко блю-да най-хубавы и скѣпы ястія.

— На бутахъ ги; (подума въ себе си гостинникътъ). ще ударѣхъ отъ тѣхъ патки нѣкоѣхъ жьлтѣ.

Подиръ ѣденіе непозначыгѣ чужденцы, (гостинникътъ ги стори на богаты търговцы Италиенцы), като си запла-тихъ богато за ястіето, и дадохъ за подаръкъ на служ-тъ половинъ лирѣ, излѣзохъ и пытахъ все по Италиенскы гостинника, който съ отложенъ шапкъ и съ голѣмо почи-таніе ги испращаше съ хыледы кланянія.

— Имате ли стан?

— Много хубавы, Господа! А за ваше благородіе ако заповѣдате можемъ да ви приготвимъ отъ най-хубавыгѣ еднѣ или двѣ!

— Пригответе ни за довечера двѣ, но да сѣ една до другѣ.

Вечерътъ когато ся завърнахъ не познатитѣ, гостин-никътъ и слугыгѣ бѣхъ прѣкалено услужливы. А единъ отъ слугыгѣ, този който бѣше взелъ половинятъ лирѣ по-даръкъ, показваше имъ стаитѣ и думаше:

— Тѣзи сѣ най-хубавыгѣ ни стан. Въ тѣхъ живѣеше лордѣтъ, който. . . .

И слугата прѣсякнѣ думятъ си.

Съгледачитѣ ся спогледахъ споразумѣно.

— Какъ! идятъ ли тука лордове? попыта единътъ отъ тѣхъ.

— Идятъ я! Тѣ сѣ едни аджаипъ хора! Иматъ едни имена! Едни думы, дѣто да ся чудишь.

— А какъвъ лордъ бѣше този що казвашъ? какъ го казвахъ? попыта пакъ съгледательтъ.

— Лордъ Джонъ Фигаро.